

ΡΟΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι' είκοσόν μετρούντες χρόνον
εδρεύομεν' στην γήν των Πρωθανών.

Χίλια κι' ένα κομμάτια
δράχμης και θεομη φιλοπατία.

Είκοσιτέσσαρες μηνός Αδούστου
κι' ο Μπέρτζολν τ'άχασε με τούς σκοπούς του

Χίλια διακόσια κι' εξήντα κι' όκτώ,
φώρα τών Τουρκών και κάλο φρικτό.

Φασουλής και Περικλέτος, ο καθένας νέτος σκέτος.

Α'

Φ.— Κατέπαυσαν, βρέ Περικλή, δεινών πολέμων γδού-
σήκω και πανηγύριζε μ' έφίθους και με γέρους, [ποι,
τρώει κι' ή μυίγα σίβερο κι' άτσάλι τ'ό κουνούπι,
μά τρώει κι' ο Πρωθπουργός με τούς φιλελευθέρους.

Άκταίου Τράπεζα τρανή,
τρήν σιναγρίδα Ψαριανή
και Βοδενών βιδέλο.

Τρώνε και δινόο Κρητική,
πδωαι φαγι μοναδικό,
κι' εδοί' στόν Βενιζέλο.

Μέσα' σ' Άκταία γαύματα Φιλελευθέρων κύττα,
σήκω νά' δής, τεμπελχανά,
πώς τρήν σαλάτα Λαχανά,
πώς τρήν κι' από τά Γιάννια καλοψημένη πήτα.

Έκει τραπέζι δυνατό
με μπόμπ' Αβέρωφ παγωτό,
Βουκουρεστίου φρούτα.

Πέφτουν ρουκέταις μερικαίς
και παιανίζουο μουσικαίς,
βαρούνε και λαγούτα.

Όλοι με δάφνινα κλαδιά
τρώτε και πίνετε, παιδιά,
και λέτε: τειναι τοῦτο;

Χαραίς, άγγέλων μουσική,
κι' άς παίζη λόρα Κρητική,
ας παίζη και λαγούτο.

Κι' ο Βενιζέλος έλεγε περιχαρής' στο κόμμα:
σκεφθήτε τήν Έλλάδα μας πώς ήταν χθές ακόμα
και σήμερα πώς ήγινε... γεμάτη' περιφάνεια
στολίζει τά κεφάλια μας με ζηλευτά στεφάνια.

Σ' αυτά τά λόγια γύρισα και τί θαρρείς πώς είδα
'μπροστά μου... τήν Πατρίδα
ώραίαν Άμαζόνα
μετά δεινόν άγώνα.

Δέν έγύριζε Ζητιάνα
μ' ένα δίσκο ταπεινή
οέ κλεινός Μεγαλουσιάνους.

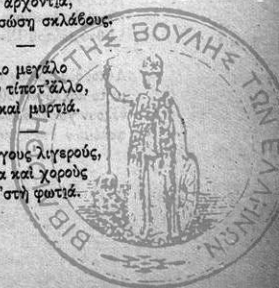
Νίκης έκρουε παιάνα,
κι' ή μεγάλη της φωνή
κατετρόμαζε τυράννους.

Δέν γεννοῦσες λιμαδόρους,
ρήτορας, λιμοκοντόρους,
μήτε μεθυσκοττάβους.

Έγεννοῦσες λεθεντά
και γενναίον άρχοντά,
πούτρεχε νά σώση σκλάβους.

Νίκης έπαθλο μεγάλο
δέν ζήτοσαν τίποτ' άλλο,
μόνο δάφνη και μυρτιά.

Και με φθόγγους λιγερούς,
με τραγούδια και χορούς
έπεφταν μες' στη φωτιά.

Κι' ἐγὼ ποῦ λὲς τὴν εἶδα
τὴν νέαν μας Πατριδα
περιφανῶς μεγάλην.

Κι' ἐγὼ τὴν βλέπω ἔμπρός μου
ἀγλαίσμα τοῦ κόσμου
μετὰ χρόνια πάλιν.

Δὲν ἔχει γλώσσης κόμπον, μήτε παραψηλόνει
μὲ νικηφόρον εἶφος,
μήτε κανέναν τύφος
τὰ μάτια τῆς τυφλόνει.

Μνημάτων στεφανῶντρα θαυνοστροφῆς γυρίζει
σὲ κάμπους καὶ θουνά,
κι' ἔχει: τὴν περιφάνεια, ποῦ τῆς ψυχαῖς ἀνδρίζει
κι' ἠρωϊσμοὺς γεννᾷ.

Ἔχει τὴν περιφάνεια, ποῦ δὲν γελά κανένα
μὲ ψευτοητορεῖαις κι' ἀντερα φουσκωμένα,
μὰ τῆς φωνάζει: τράβα, τὸ βῆμα σου ταχὺ,
κι' ὅ, τι μπορεῖς νὰ κάνης κάνε το μοναχί.

Μίαν Πατριδα νέαν ἐξύμνησε καὶ πάλιν,
τῆς ἔκαψε λιθάνια,
κι' ἔρρανε μὲ σαμπάνια
τῶν μαχητῶν ἐκείνων τὴν μνήμην τὴν μεγάλην,
ἀπὸ τοῦ Βασιλέως, τοῦ Γεωργίου Πρώτου,
μέχρι τοῦ τελευταίου πεσόντος στρατιώτου.

Τοὺς ἠρωᾶς μας γοερά
δὲν πρέπει νὰ τοὺς κλαίμε,
καὶ μοιρολόγια θλιθερά
ὅστην μνήμη των νὰ λέμε.

Πρέπει νὰ μνημονεῦνται μέσα σὲ πανηγύρια
καὶ ὅστην μεγάλη μνήμη των ν' ἀδειάζουσε ποτήρια.
Πρέπ' ἢ Πατρίς ἢ μίαντα των μὲ κάτασπρα ντυμένη
νὰ κάθεται ἵστος τάφους των θαυνοστροφωμένη.

Πρέπει Πατρίδος ἱερά
νάσαι τὰ λειφανά των,
ἀνάπλασις, ζωή, χαρά
μὲς ὅτ' ἀ μνημόσυνά των.

Πρέπει παιᾶνες νὰ βροντοῦν
γι' αὐτοὺς τοὺς πεθαμμένους,
καὶ πρὸς ἐκείνους ν' ἀπαντοῦν
τὰ θούρια τοῦ Γένους.

Αὐτοὶ δὲν θέλου στεναγμοὺς,
μήτε κολλῶδων δίσκους,
θέλου χαρὰς ἀλαλαγμοὺς,
πολέμων νεανίσκους.

Αὐτοὶ δὲν θέλου δάκρυα, μήτε κοινὸν στεφάνι,
θέλου μνημόσυνα Νικῶν ἐπὶ σωροὺς λαφόρων,
καὶ ὅστης μεγάλαις των σκιαῖς ὄρκο καθεῖς νὰ πιάνη
πῶς δὲν ξεχνᾷ τὸν θάνατον ἠρώων καὶ μαρτύρων.

Β.

Π. — Κι' ἐγὼ τώρα, ἡσουλῆ μου, νέα κλήη θ' ἀραδαίσω
καὶ ὅστην μνήμην τῶν πεσόντων τὸ ποτήρι μας θ' ἀδειάζω. [σ.ω.
Μὲς ὅ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι
τόκα μία τὸ ποτήρι.

Ἀησμονῶ τῆς συμφοραῖς,
κι' ἐγὼ σήμερα χαραῖς
καὶ τραπέζια μόνο θέλω.

Τρέχουν πλήθη θαυνοσφάρα,
καὶ γιὰ τοὺς πεσόντας τώρα
πίνω μὲ τὸν Βενιζέλο.

Ὅλα γύρω φωτεινά,
καὶ σὲ πυροβόλ' ἀπάνω
καὶ σὲ λάφουρα τρανά
τὸ μνημόσυνό τους κάνει.

Πίνω σὲ ζωῆς πηγῆν...
δὲν λυμαίνεται τὴν γῆν
στυγερῶν βαρδάρων λόμη.

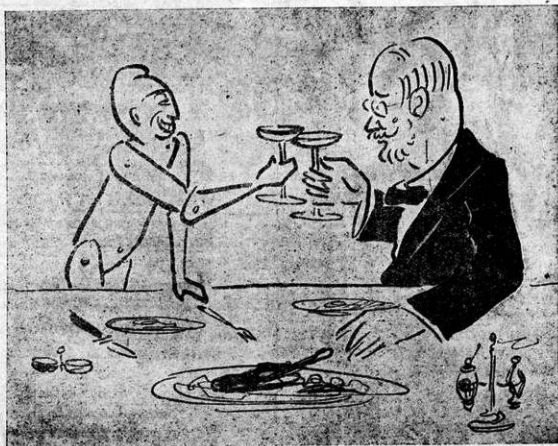
Κι' ὄλοι κράζου δλοένα:
παλληκάρια σκοτωμένα,
αἰωνία σας ἡ μνήμη.

Ἐμπρός μου βλέπω τράπεζαν ἑορτασμοῦ πλουσίου,
κι' ἀναπολὸ τὰ ρήματα τοῦ πάλαι Χρυσοστόμου:
οἱ πάντες ἀπολαύσωμεν αὐτοῦ τοῦ συμποσίου,
οἱ πάντες ἀπολαύσωμεν στεφανωμένου κόμου.

Νίκης τραπέζι, ζηλευτό...
καθένας μέρος εἰς αὐτὸ
ἀδάκρυτος λαβέτω.

Εἴτις Ἰδέας μαχητῆς
τῆς πανηγύρεως αὐτῆς
φαιδρὸς ἀπολαύτω.

Τοῦ παρελθόντος πταίσματα
κανεῖς κανεῖς μὴν κλαύση,
Νίκης χρυσῆς ἐδέσματα
καθεῖς ἄς ἀπολαύση.

**Με ποτήρι 'στό χέρι
τόκα μιά του Λευτέρη.**

Γ'.

Φ. —

'Εμπρός...ας πίνουμε κρασί,
κι'ή Δέξα τρέχει περισσή
και σ' όλους παραφθάνει.

'Εγώ θαρρῶ πῶς και γιὰ σέ,
πού κουθεντιάζεις βερσεσέ,
πρέπει τρανὸ σταφάνι.

'Εξω πάθη, φθόνοι, μίσση
'στης χαρᾶς μας τὸ μεθύσι.
Χακί, βράκα, φουστανέλα,
πού χαρμόσυνα κηρύττεις,
τρώγῃ Βοθενῶν βιδέλα
καὶ γαλόπουλα τῆς Κρήτης.

Πλούτος ἄθλων ἐξαισιῶν,
ἀπροσδόκητα καλά,
πέννητές μετὰ πλουσιῶν
συγχορευσατε τρελλά.

'Αμβροσία περισσή,
πίνω Νιάουσας κρασί,

καὶ χωρὶς σαχλοπαρλάταις
τρώγῃ Λαχανᾶ σαλάταις

'Ἴσοι πανδαισία
τρόντι πλουσία
μὲ νίκας ραγδαίας.

Τραπεζὶ φρονήματος,
ἀνδραίας, αἰσθήματος,
ἀγάπης, ἰδέας.

Σπαθὶ καὶ καλέμι
τὰ στήθη πυρπόλει...
ἢ τράπεζα γέμισι,
τρυφήσωμεν ἔλοι.

'Εξαιρέτος βρώσις,
ἐξαιρέτος πόσις,
νὰ φᾶς, νὰ μεθύσῃς.

Καιρὸς εὐτυχῆς,
καὶ νοῦ καὶ ψυχῆς
γοργόπτωρος πτήσις.

Πατρίς στεφανώτρα
τοσούτων συγχρόνων
τοῦ Γένους ἀγώνων.

Σὺ κέρνα μὲ τούτρα,
καὶ κάνε χαρμόсуна
πεσότων μνημόсуна.

Βλέπεις τὸν Βασιλεῖα σου
μ' ἀθάνατη Κορῶνα,
καὶ λούξεις τὰ μαλλιά σου
'στὸν Νέστο, 'στὸν Στρυμόνα.

Τὸν Ὀλυμπο περναῖς
τοῦ Θόμιου τοῦ Βλαχάδα,
καὶ Δευθεριαῖς κερναῖς
'στὸ γρηγορὸ σου διάδα.

Μεθὼν μ' ἐκείναις δουλοῖ
μακροχρονίου βόγγου,
σὲ χαιρετοῦν 'στὸ Σοῦλι
παρθέναις τοῦ Ζαλόγγου.

Καὶ τραγουδοῦν νησιᾶ,
πελάγη κι' ἀκρογιάλια
Στρατῶν ἀρματοσιᾶ
καὶ Καραβιῶν μυδράλια.

Δὲν φθάνει πῆλ σιμά σου
χυντό φαρμακερό,
κι' εἶναι τὸ λάλημά σου
κανόνι βροντερό.

Σὲ προφητῶν μηνύματα
περιχαρεῖς θαρραῖτε...
μὴν ψάχνετε τὰ μηνύματα
παλληκαριῶν νὰ βῆριτε.

Κι' ὁ Περικλῆς τῶν Ἀθηνῶν
ἐξαίρων δόξαν τηλαυγῆ,
εἶπε πῶς εἶναι πάσα γῆ
τάφος ἀνδρῶν ἐπιφανῶν.

Πάει καὶ 'στὴν Γκιουμουλτζίνα,
καὶ ξανασκορπᾷ 'στὴν Ξάνθη
τῆς Ἐλευθερίας τάνθη.

* Ἐρι πάλ' οἱ Τουρκαλάδες
φοβερίζουνε τὴν Κτίσι,
ἔρι βάζουν σὲ μπελάδες
τὸν Λεβάντε καὶ τὴν Δύσι.

* Ἐρι 'σίκησαν κεφάλι,
'πήραν δρόμο 'καὶ κτυπάνε,
ἔρ' οἱ Τούρκοι θέλουν πάλι
'στὸ Δεδαγαῖτς νὰ πάνε.

* Ἐρι πάλι φόρα πέρνεις,
σάπτις Τουρκαλά,
καὶ προόδου ξανασπέρνεις
ἄμετρα καλά.

Πάλι κάνεις πῶς κινεῖσαι
κι' ἀπ' ἐκεῖ ποῦ βγήκεις πᾶς,
πάλι μεθυσμένος εἶσαι,
πάλι τὰ ποτήρια σπᾶς.

Μὲ παληοῦ καιροῦ σερμπέτια
σὲ ποτίζουνε, κουφάρι,
καὶ 'στὰ πρώτα Βιλαέτια
στήνεις τὸ μισὸ φεγγάρι.

* Ὅσους σοῦ φωνάζουν στένα
δὲν πολυφηφᾶς,
πάλι κάνεις τὸν γκιουλέκα,
πάλι θά τῆς φᾶς.

Φ. — Προσφιλεῖς συμπατριῶται
σὲ τραπέζ' Εἰρήνης τρώτε.
Πίνετε κι' ὑπὲρ ἐκείνου
τοῦ Κοβούργου, τοῦ Κοκκίνου
τῶν παληῶν Σωμμάχων Τσάρου
καὶ βουλιμῶντος γλάρου.

II. — Ἡ πολιτικὴ Τζωρτζίνα
τῶν γενναίων Καμητάτων,
τῶν θεσμῶν, τῶν Συναγμάτων.

Δυστυχίας βλέπ' οἰκτρὰς
δοτικὴ ἔπαρσι νοσεῖ...
μὲ τὰ μέτρα ποῦ μετράς
θ' ἀντιμετρηθῆς καὶ σὺ.